

deze overeenkomsten op basis van de historische rentes van de oorspronkelijke overeenkomst, indicatie dat elke bepaling die een onevenwichtig voordeel aan de bank biedt of die als misleidend zou kunnen worden aange-merkt, als nietig zal worden beschouwd en vereisten inzake de bekwaamheid en competenties van het tewerkgestelde personeel).

Rechtspraak/Jurisprudence

EFTA Hof 17 oktober 2014

LBI hf. / Merrill Lynch International Ltd

Zaak: E-28/13

BANK- EN KREDIETWEZEN

Toezicht op de kredietinstellingen – Afwikkeling – Liquidatie – Toepasselijk recht

BANQUE ET CRÉDIT

Contrôle des banques – Résolution – Liquidation – Droit applicable

In deze zaak diende het EFTA Hof artikel 30, 1. van richtlijn nr. 2001/24/EG betreffende de sanering en de liquidatie van kredietinstellingen uit te leggen naar aanleiding van een prejudiciële vraag. Dit artikel 30, 1. stelt dat artikel 10 van dezelfde richtlijn niet geldt met betrekking tot regels betreffende nietigheid, vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid van de voor het geheel van de schuldeisers nadelige rechtshandelingen, indien degene die voordeel heeft bij die rechtshandelingen het bewijs levert dat:

1. de voor de gezamenlijke schuldeisers nadelige rechtshandeling onderworpen is aan het recht van een andere lidstaat dan de lidstaat van herkomst; en
2. dat recht niet voorziet in de mogelijkheid om die rechtshandeling te bestrijden.

Indien aan deze cumulatieve voorwaarden is voldaan, zou artikel 10 dat voorziet dat het recht van de lidstaat van herkomst bevoegd is voor de liquidatie van een kredietinstelling normaliter niet van toepassing zijn.

Het EFTA Hof oordeelde in deze zaak dat:

1. de uitdrukking “nietigheid, vernietigbaarheid of niet-tegenwerpbaarheid van rechtshandelingen” in artikel 30, 1. van richtlijn nr. 2001/24/EG eveneens betrekking heeft op de in de faillissementswetgeving neergelegde regels inzake nietigverklaring van handelingen; en
2. wanneer krachtens artikel 30, 1., tweede streepje van richtlijn nr. 2001/24/EG de begunstigde die het bewijs moet leveren dat de handeling die nadelig is voor het geheel van de schuldeisers om materiële of procedurele redenen niet of niet meer kan betwist worden op grond van het recht dat van toepassing is op deze handeling, er een concrete beoordeling van deze specifieke handeling moet

worden verricht. Daartoe is het voldoende dat de begunstigde overeenkomstig de regels van de EER-staat van herkomst bewijst dat in de betrokken zaak niet is voldaan aan de voorwaarden voor een dergelijke betwisting, opdat aan de voorwaarde van artikel 30, 1., tweede streepje van richtlijn 2001/24/EG is voldaan.

J.D.

Hof van Justitie 28 januari 2015

Harald Kolassa / Barclays Bank plc

Zaak: C-375/13

EUROPEES EN INTERNATIONAAL GERECHTELIJK RECHT

Verordening EG nr. 44/2001 van 22 december 2000 – Rechterlijke bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken – Bevoegdheid – Financiële instrumenten – Aansprakelijkheid

DROIT JUDICIAIRE EUROPÉEN ET INTERNATIONAL

Règlement CE n° 44/2001 du 22 décembre 2000 – Compétence judiciaire, reconnaissance et exécution des décisions en matière civile et commerciale – Compétence – Instruments financiers – Responsabilité

Deze zaak betreft een geschil ten gronde over een vordering tot schadevergoeding tegen een emittent van obligaties aan toonder (waarvan de waarde rechtstreeks op een portefeuille van onderliggende fondsen geïndexeerd werd) ingevolge de waardevermindering ervan. Voorafgaand aan de beslechting ten gronde werden prejudiciële vragen gesteld in verband met de rechterlijke bevoegdheid, zoals geregeld in verordening nr. 44/2001 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.

Het Hof oordeelde dat een consument die bij een beroepsmatig handelende derde een obligatie aan toonder heeft verworven, zonder dat tussen die consument en de emittent van die obligatie een overeenkomst wordt gesloten, zich niet op de in artikel 15, 1. van verordening nr. 44/2001 geregelde bevoegdheidsverdeling inzake overeenkomsten met consumenten kan beroepen. Het komt wel aan de verwijzende nationale rechter toe om te verifiëren of er al dan niet een overeenkomst tussen de consument en de emittent werd gesloten.

Daarnaast oordeelde het Hof dat artikel 5, 1., a) van verordening nr. 44/2001 zodanig moet worden uitgelegd dat een consument die van een derde een obligatie aan toonder heeft verworven, zonder dat de instelling die de obligatie heeft uitgegeven jegens die consument vrijwillig een verbintenis is aangegaan, zich niet op deze bepaling kan beroepen voor de vordering die de consument instelt tegen de emittent op grond van de voorwaarden